

๑๕๐๓

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ ตุลาคม ๒๔๙๗

พระราชบัญญัติ
ส่งเสริมอุตสาหกรรม
พ.ศ. ๒๔๙๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๙๗

เป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระ
บรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควร ให้มีกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริม
อุตสาหกรรม

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ ตุลาคม ๒๔๘๗

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติส่งเสริมอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๔๘๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“กิจการอุตสาหกรรม” หมายความว่า การทำผลิตภัณฑ์ทุกชนิดไม่ว่าจะใช้เครื่องจักรหรือแรงคน และให้หมายความรวมถึงอุตสาหกรรมเกษตร อุตสาหกรรมขนส่ง อุตสาหกรรมท่องเที่ยว และกิจการอื่นซึ่งจะได้มีพระราชกฤษฎีการะบุให้เป็นกิจการอุตสาหกรรม

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรม

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ ตุลาคม ๒๔๙๗

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่ง
รัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ โดย
ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมรักษา
การตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงาน
เจ้าหน้าที่ และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตาม
พระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๕ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมชนิด
หนึ่ง ประกอบด้วย

(๑) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม เป็นประธาน
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงการคลัง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจหรือ
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ รัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงอุตสาหกรรม ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ปลัด
กระทรวงมหาดไทยและเลขาธิการสภาเศรษฐกิจแห่งชาติ

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๗

(๒) ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกระทรวงเกษตร
ผู้แทนกระทรวงสหกรณ์ และ

(๓) บุคคลอื่นอีกไม่น้อยกว่าสองคนแต่ไม่เกินสี่คน
แต่งตั้งโดยคณะรัฐมนตรีจากผู้ทรงคุณวุฒิในทางการอุตสาหกรรม การคลัง การเศรษฐกิจหรือวิชากฎหมาย

ให้มีเลขานุการตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิดำรงตำแหน่งมีกำหนดสาม
ปี

มาตรา ๗ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อน
ถึงคราวออกตามวาระ เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) คณะรัฐมนตรีให้ออก

ถ้ามีการพ้นจากตำแหน่งก่อนถึงคราวออกตามวาระให้มีการ
แต่งตั้งกรรมการเข้าแทน ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งเข้าแทนย่อมอยู่
ในตำแหน่งได้เพียงเท่ากำหนดเวลาของผู้ซึ่งตนแทน

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๕๔ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ ตุลาคม ๒๔๕๗

มาตรา ๘ ในการประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการ
มาประชุมไม่ต่ำกว่ากึ่งจำนวนของกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์
ประชุม

มาตรา ๙ เมื่อประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุม ให้
กรรมการที่มาประชุม เลือกตั้งกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็น
ประธานในที่ประชุมนั้น

มาตรา ๑๐ การลงมติวินิจฉัยข้อปรึกษา ให้ถือเอาคะแนน
เสียงข้างมากของผู้ลงคะแนน

กรรมการคนหนึ่งย่อมมีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้ามี
จำนวนเสียงลงคะแนนเท่ากัน ให้ผู้ที่เป็นประธานในที่ประชุม
ออกเสียงเพิ่มขึ้นได้อีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๑ ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งอนุกรรมการ
เพื่อกระทำกิจการหรือพิจารณาสอบสวนข้อเท็จจริงใดๆ อันอยู่
ในขอบเขตแห่งอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการ

ในการประชุมอนุกรรมการ ให้นำมาตรา ๘ มาตรา ๙
และมาตรา ๑๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๒ ให้คณะกรรมการมีหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่คณะ
รัฐมนตรีในเรื่องต่อไปนี้

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๗

(๑) การกำหนดประเภท หรือขนาดของกิจการอุตสาหกรรมที่ควรส่งเสริมตลอดทั้งเงื่อนไขในการที่รัฐจะให้การส่งเสริมด้วย

(๒) การห้ามประกอบกิจการอุตสาหกรรมขึ้นใหม่ตลอดทั้งราชอาณาจักร หรือเฉพาะบางท้องที่ในเมื่อปรากฏว่าจะเสื่อมเสียเศรษฐกิจของชาติ หรือขัดต่อความปลอดภัยของประชาชน

(๓) การปรับปรุงกิจการอุตสาหกรรมที่มีอยู่แล้วให้เหมาะสมกับเศรษฐกิจของชาติ หรือให้ปลอดภัย

(๔) การให้คิด หรือลดอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรที่ใช้ในกิจการอุตสาหกรรม เมื่อเริ่มประกอบกิจการอุตสาหกรรม หรือเมื่อขยายงานขนาดใหญ่

(๕) การให้คิด หรือลดภาษีตามประมวลรัษฎากรในระยะเวลาอันจำกัด

(๖) การให้คิด หรือลดอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบที่จำเป็นต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศในระยะเวลาจำกัด

(๗) การให้แลกเปลี่ยนตราต่างประเทศ ตามอัตราแลกเปลี่ยนของรัฐบาลครั้งเดียวสำหรับซื้อเครื่องจักรที่จำเป็นจากต่างประเทศ ตามนัยข้อ (๔)

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ ตุลาคม ๒๔๕๗

(๘) การให้ส่งผลิตภัณฑ์ออกนอกประเทศ ตลอดจน
 ให้ตั้งหรือลดภาษีศุลกากรขาออกในระยะเวลาจำกัด ตาม
 ขนาดของกิจการอุตสาหกรรมนั้น

(๙) การให้ความคุ้มครองกิจการอุตสาหกรรม โดยให้
 ห้ามสินค้าชนิดเดียวกันเข้าประเทศ หรือโดยให้ระงับการ
 อนุญาตให้ประกอบกิจการอุตสาหกรรมอย่างเดียวกันขึ้นแข่งขัน
 จนเป็นการเสียหายแก่การเศรษฐกิจของชาติ

(๑๐) การให้นำเงินออกไปนอกประเทศเป็นเงินตราต่าง
 ประเทศได้ในเมื่อเงินนั้นเป็นเงินลงทุนหรือเป็นผลอันเกิดจาก
 เงินลงทุนที่มาจากต่างประเทศ

(๑๑) การให้ช่างฝีมือหรือผู้ชำนาญกิจการอุตสาหกรรม
 เข้าประเทศได้นอกอัตราควบคุมกำหนดจำนวนคนเข้าเมือง ใน
 กรณีที่อัตราควบคุมกำหนดจำนวนคนเข้าเมืองของชาตินั้นเต็ม
 แล้ว

มาตรา ๑๓ ในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ให้คณะ
 กรรมการมีอำนาจส่งเป็นหนังสือให้บุคคลใด ๆ มาชี้แจงข้อ
 เท็จจริง หรือให้ส่งเอกสารมาประกอบการพิจารณาได้ตาม
 ความจำเป็น

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ ตุลาคม ๒๔๙๗

ให้กระทรวงอุตสาหกรรมจ่ายค่าพาหนะเดินทาง ค่าที่พัก และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ตามที่จ่ายจริงและค่าป่วยการตามที่กระทรวงอุตสาหกรรมเห็นสมควรให้แก่บุคคลนอกราชการที่ได้รับคำสั่งตามความในวรรคก่อน

มาตรา ๑๔ ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในสถานที่ของบุคคลใด ๆ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก เพื่อสอบถามข้อเท็จจริงหรือเพื่อตรวจสอบเอกสารหรือสิ่งของใด ๆ ที่เกี่ยวกับกิจการอุตสาหกรรมจากบุคคลที่อยู่ในสถานที่เช่นว่านี้ได้ตามความจำเป็น ในกรณี ผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามสมควร

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไปในสถานที่ตามความในวรรคก่อน ถ้าไม่เป็นการเร่งด่วน ให้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ครอบครองสถานที่ทราบล่วงหน้าตามเวลาอันสมควร

มาตรา ๑๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในมาตรา ๑๔ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวซึ่งต้องมีรายการตามที่กำหนดในกฎกระทรวงแก่บุคคลที่เกี่ยวข้อง

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ ตุลาคม ๒๔๕๗

มาตรา ๑๖ กิจการอุตสาหกรรมประเภทใด ขนาดใด จะได้รับการส่งเสริมโดยมีเงื่อนไขอย่างใด ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๑๗ กิจการอุตสาหกรรมประเภทใด ขนาดใด จะต้องห้ามมิให้ประกอบ หรือจะให้ประกอบโดยมีเงื่อนไขอย่างใด หรือจะให้มีการปรับปรุง ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๑๘ เมื่อได้ประกาศพระราชกฤษฎีกาตามมาตรา ๑๖ แล้ว ให้รัฐมนตรีมีอำนาจทำความตกลงกับเจ้าของกิจการอุตสาหกรรมโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๒

ในการทำความตกลงนั้น รัฐมนตรีจะกำหนดเงื่อนไขให้เจ้าของกิจการอุตสาหกรรมปฏิบัติก็ได้

ในกรณีที่เจ้าของกิจการอุตสาหกรรมไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขในข้อตกลง รัฐมนตรีจะงดการช่วยเหลือเสียก็ได้ และจะเรียกร้องให้เจ้าของ กิจการอุตสาหกรรมเสียค่าปรับเป็นจำนวนไม่เกินสิบเท่าของประโยชน์ที่เจ้าของ กิจการอุตสาหกรรมได้รับการช่วยเหลือตามความในพระราชบัญญัตินี้ก็ได้ ถ้าไม่อาจ

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ ตุลาคม ๒๔๙๗

จำนวนประโยชน์ที่ได้รับจากการช่วยเหลือเป็นเงินได้ จะเรียกเรื่องให้เสียค่าปรับไม่เกินสิบเท่าของกำไรสุทธิประจำปีก็ได้

มาตรา ๑๙ เมื่อได้ทำความตกลงตามมาตรา ๑๘ แล้วให้รัฐมนตรีแจ้งข้อความในข้อตกลงไปยังกระทรวงทบวงกรมที่เกี่ยวข้องทราบโดยไม่ชักช้า และให้กระทรวงทบวงกรมดังกล่าวมีอำนาจและหน้าที่ปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อตกลงนั้น

มาตรา ๒๐ ผู้ใด

(๑) ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการตามความในมาตรา ๑๓ หรือ

(๒) ขัดขวางการกระทำหรือไม่ให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในมาตรา ๑๔ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๒๑ ผู้ใดประกอบกิจการอุตสาหกรรมที่มีพระราชกฤษฎีกาห้ามไว้ หรือประกอบกิจการอุตสาหกรรมผิดเงื่อนไขตามความในมาตรา ๑๗ หรือไม่ปรับปรุงกิจการอุตสาหกรรมตามความในมาตรา ๑๗ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ ตุลาคม ๒๔๕๗

ห้ามขนบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ และ
 กิจการอุตสาหกรรมที่ทำขึ้นโดยฝ่าฝืนบทบัญญัติดังกล่าวนี้ให้
 ปิดเสียด้วย

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ
 กิจการอุตสาหกรรมเป็นดังสำคัญอย่างหนึ่งในการเศรษฐกิจของชาติ
 ซึ่งจะต้องส่งเสริมให้เกิดขึ้นและก้าวหน้าต่อไปโดยด่วน แต่รัฐยอมไม่
 อยู่ในฐานะที่จะทำกิจการอุตสาหกรรมเดี่ยงหมดทุกอย่าง ในการที่
 เอกชนจะทำกิจการอุตสาหกรรมนั้น บางอย่างถ้ารัฐไม่เข้าช่วยเหลือด้วย
 เอกชนก็อาจจะกระทำไม่ได้สำเร็จตลอดไปได้ หรือจะขยายก้าวหน้า
 ออกไปก็ไปไม่ตลอด เพราะมีอุปสรรคอื่นจะทำให้ต้องขาดทุนล้มเลิกไป
 เดี่ยวแต่ในระยะต้นด้วยเหตุต่างๆ หรือแข่งขันอุตสาหกรรมอย่างเดียวกัน
 กับของต่างประเทศไม่ได้ และนอกจากนี้เมื่อเอกชนโดยเฉพาะชาว
 ต่างประเทศมาทำกิจการอุตสาหกรรมแล้ว ไม่มีอะไรเป็นเหตุประกัน

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ ตุลาคม ๒๔๕๗

ว่าเขาจะถอนทุนคืนและแบ่งกำไรกลับไปประเทศของเขาได้เช่นนี้ ก็ยอม
 ไม่มีการลงทุนของต่างประเทศในประเทศเรา กิจกรรมอุตสาหกรรม
 หลายอย่างที่ต้องการทุนจำนวนมาก ต้องการคนชำนาญงานอย่างสูง ซึ่ง
 ประเทศเราในขณะนั้นยังต้องอาศัยต่างประเทศอยู่ เมื่อมหัดักประกั้น
 มีเงินคงเงินถึงออกเป็นกฎหมายบังคับไว้ที่จะให้เขาได้รับผลประโยชน์จาก
 การลงทุนเช่นนี้ ก็ยอมเป็นทางชักจูงให้มีการลงทุนจากต่างประเทศใน
 กิจกรรมอุตสาหกรรม

ดังนั้น ก็ยอมเป็นทางให้กิจกรรมอุตสาหกรรมในประเทศเกิดขึ้น
 หรือขยายที่มีอยู่แล้วให้กว้างใหญ่โตขึ้น เป็นผลดีในการเศรษฐกิจ
 ของชาติต่อไป